

τρέχη κατόπιν τοῦ σκιαδίου του· ἔτρεξα καὶ ἐγὼ κατόπιν τοῦ παιδός. Τὸν ἔκραξα ἕως οὗ μὲ ἤκουσε, καὶ προφθάσας αὐτόν, κατέβημεν ὁμοῦ καὶ ἐδυνήθημεν μέχρι τέλους, νὰ εὕρωμεν τὸ σκιαδίον. Ὁ Κορράδος τὸ ἐπίσσε, τὸ ἐπέπληξε μὲ πολὺν θυμὸν, καὶ το ἐθέσεν εἰς τὴν κεφαλὴν του μὲ πλειοτέραν προφύλαξιν.

Ἐγὼ εἶχον ἀποκάμει ἐκ τοῦ δρόμου καὶ ἠναγ- κάσθην νὰ καθήσω δια ν' ἀναπαυθῶ. Μετὰ δύο ὥρας ἐπαναλάβομεν τὴν πορείαν μας καὶ ὅτε ἐπλησιάσαμεν, ἐμείναμεν ἐκστατικοί, ἀκούσαντες σημαίνοντα τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Δὲν ἐδύλεπομεν εἰσέτι τὸ χωρίον· ἀλλ' ὅταν εἶδομεν . . . Ὡ, κύριε, μίαν νιφροστοιβάς (avalanche) εἶχε καλύψει τὸν οἶκόν μας καὶ συνετρίβη ἐπ' αὐτοῦ. Πλῆθος ἀνθρώπων εἰργάζοντο νὰ καθαρίσωσι τὴν χιόναν, ἀφίνοντες κραυγὰς συγκεχυμένας, καὶ κινούμενοι μὲ τρόπον ἐκτακτον· ἐννέητα πάραυτα ὅτι μᾶς ἐνόμιζον πλακωθέντας ὑπὸ τὴν χιόναν, τὸν Κορράδον καὶ ἐμέ. Τοὺς ἐφω- ναζάμεν μὲ ὅλην τὴν δυνάμιν μας. Τοὺς ἐκάμαμεν σημεῖα, ἐγὼ μὲ τὸν λινὸν σκαυφὸν μου, ὁ Κορράδος μὲ τὸν ψάθινον πῖλον του· τοσοῦτον εἰ καλοὶ οὗτοι ἄνθρωποι ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν ἐργασίαν των. Ἡμεῖθα πλησιέστατα, καὶ δὲν μᾶς εἶδον ἀκόμη. Τέλος ἔπρεπεν ὁ Κ. ῥήξας νὰ ῥθῇ, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτω, πρὸς τὸν πατέρα μου, ὅπως τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι ἐτώ- θημεν ὡς ἐκ θαύματος.

Κρίνατε κύριε, ὅποσον ἐχάρησαν τότε ! ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, οἱ φίλοι μᾶς περιεκυκλουν. Δὲν ἐσυλλογίζοντο πλέον τὴν πτωχὴν οἰκίαν, ἥτις εἶχεν ὡς γένιός τις ὄγκος καταθραυσθῇ· πλὴν οὐδὲ ὁ γάτος μας εἶχεν ἀφανισθῇ, διότι εὗρεθῇ ὀλοζώντιανος. Ἀνοικοδομήτα-

μεν τὴν οἰκίαν, δι' ἣν σχεδὸν τίποτε δὲν ἐδαπανήσαμεν, διότι ὅλοι οἱ γείτονες μᾶς ἐβοήθησαν, ἐδυνήθητε νὰ τὴν ἰδῇτε σήμερον, εἶναι ἡ ὠραιότερα τῶν περὶ αὐ- τήν. Ἐπειτα τὴν ἐθέσαμεν ὑπὸ τὴν σκέπην ἐνὸς βρά- χου· καί, ἐάν ποτε παρόμοιόν τι συμβῇ, δὲν θέλει ἡ νιφροστοιβάς διέλθει ἀνωθεν τῆς οἰκίας μας, δὲν θέ- λομεν εἶναι χρεῖαν τοῦ ψαθίνου σκιαδίου διὰ νὰ σω- θώμεν.

— Θαυμάζω, εἶπον τότε εἰς τὸν γέροντα, τὴν ἀγα- θότητα τῆς Προνοίας καὶ τὴν εὐλογῶ, ἀλλὰ μοὶ μέ- νει νὰ μάθω διατί . . .

— Διατί ὑπάγωμεν κατ' ἔτος εἰς τοιαύτην ἡμέραν, νὰ εὐχαριστήσωμεν Αὐτὴν τόσον μακράν, εἰς τὸ πα- ρεκκλήσιον τοῦτο ;

— Ἐννοῶ, τῷ εἶπον, καὶ πηγαίνεται ἀσχεπεῖς, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ πετάξαντος σκιαδίου.

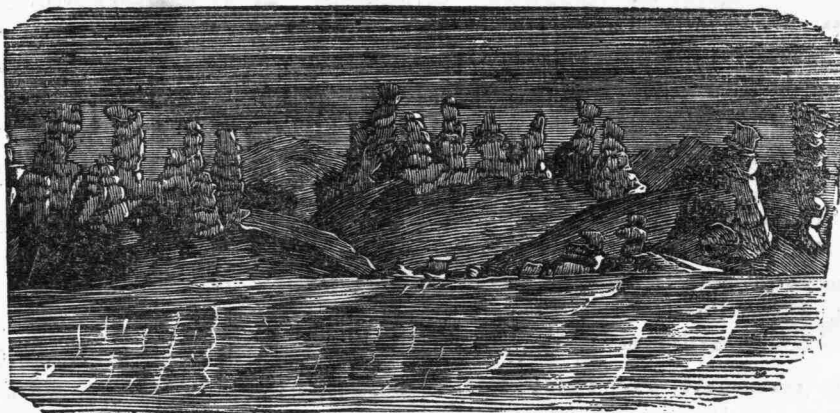
— Ἴδου ὅλη ἡ ὑπόθεσις, κύριε. Ἀναβλίνωμεν ἐν- ταῦθα διὰ τρίτην φοράν.

— Τέκνον μου, εἶπον τότε εἰς τὸν μικρὸν Κορ- ράδον, εἴθε νὰ ἐπανεέλθῃς ἐνταῦθα μετὰ τῶν ἐγγόνων σου.

Ὁ συνοδοιπόρος μου, ὅστις εἶχε φθάσει, ἀφοῦ ἐ- τελεῖσθε τὴν σκιαγραφίαν του, ἔκαμε πάραυτα ἐν ἀντίγραφον, ὅπερ ἔδωκεν εἰς τὸν μικρὸν Κορράδον. Τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον οὐδέποτε εἶχεν εἶδεῖ τόσον ὥραϊαν εἰκόνα, τὴν ἐθώρει μὲ τοὺς μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμούς του ἐκστατικός. Τέλος δὲ εἶπε·

— Πάππε μου, νὰ κρεμάσωμεν τὴν ὥραϊαν ταύ- την εἰκόνα πλησίον τῆς κλίνης σου, εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ καθρέπτου, ὅστις ἔσπασε τὴν ἡμέραν τῆς νιφροστοι- βάδος.

(Magazin Pittoresque.)

Η ΛΙΜΝΗ ΚΟΛΙΒΑΝ.

— ο —

Ἡ Λίμνη Κολιβάν, καμένη πλησίον τῆς πόλεως Ζουενογόρσκ εἰς Σιβηρίαν, εἶναι μία τῶν ὠραιότε- ρων λιμνῶν τῆς χώρας ταύτης, τῆς τοσοῦτον ζωγρα- φικῆς εἰς τινὰ μέρη. Ὁ Λεοδεῦρ ἐπισκέφθη καὶ πε- ρέγραψεν αὐτὴν κατὰ τὴν εἰς Ἀλτάϊα ὄρη περιή- γησίν του, ἐξ ἧς ἐρανίζομεθα τὸ παρὸν ἄρθρον. Ἡ λίμνη περικυκλοῦται ὑπὸ βράχων ἐκ γρανίτου λί- θου, παρουσιάζοντων θέας περιεργότητας. Ἡθελέ τις εἰπεῖν ὅτι βλέπει πύργους, κίονας, ἢ ὀδελίσκους γι-

γαντιαίους· αἱ ἐλάται, αἵτινες κατὰ συστήματα αὐ- ξάνουσιν ἔθην καθεῖθεν ἐπὶ τῶν κορυφῶν ἐκτείνον- ται ὡς τάπητες χλόης, παρὰ τοὺς πόδας τῶν κο- λοσσαίων τούτων εἰκοδομῶν. Αἱ στοιβάδες δὲν εἶναι πολλὰ στερεαὶ καὶ οἱ ὄγκοι τοῦ γρανίτου οἵτινες τὰς συνιστῶσι, μὴ παύονται νὰ ἀποσυντίθεται ὑπὸ τῆς ἐπιρροῆς τῶν δυσκρασιῶν τοῦ ἀέρος, συνεχῶς χά- νουσιν τὴν ἰσορροπίαν των καὶ κρημνίζονται. Μίγι- στα τμήματα ἀποσπῶνται καὶ πίπτουσιν ἐπὶ τῶν

ἐλατῶν τὰς ὁποίας θραύσεται μέχρι τοῦ λιμναίου ὕδατος τὸ ὅποιον σχίζεται καὶ ἀναπηδᾷ. Εἰς τινὰ μέρη ἡ ἐπισώρευσις τοσούτον στερεοῦται, ὥστε βλέπει τις κίονας λεπτοτάτους εἰς τὸ κατώτερον μέρος νὰ στεφανοῦνται μὲ ὄγκους διαμέτρου πολὺ πλέον ἀξιοσημειώτου, καὶ μάλιστα σχηματίζουσιν εἰδὸς τι τραπέζης, ἀποκλινούσης τῆς καθέτου πανταχόθεν. Ἡθελε τις, εἰπεῖ ὅτι εἶναι ἔργον μαγείας, καὶ ὁποία τῶντι θαυματουργὸς ἡ φύσις!

Ἄλλως τε τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν ἔχει τι ἔκτακτον· τὰ αὐτὰ εὐρίσκει τις εἰς μικροτέραν ἀναλογίαν εἰς πλείστους ἄλλους τόπους. Πολλοὶ μονόλιθοι, τεῦς ὁποίους ἡ εὐπιστία τοῦ ἀνθρώπου ἀποδίδει εἰς τοὺς Δρυΐδας, καὶ λίαν γιγαντώδεις, ὥστε ἀδύνατον χεῖρες ἀνθρώπων ποτὲ νὰ τοὺς ἐκίνησαν, δὲν ἔχουσιν ἄλλην καταγωγὴν, οὕτως εἰπεῖν, παρ' ὁποίαν καὶ αἱ κολοσσιαῖαι σιθόβαδες τῆς λίμνης Κολιβίην. Λόγος σχηματισμένος ἐκ γρανίτου ὑποκείμενος εἰς εἶδος ἀποσυνθίσεως, ἥτις ἀποχωρίζεται τὰ στοιχεῖά του, τὰ καθιστᾷ ἄμμον χονδρὴν, ἀρχίζει νὰ διαρρέγῃνται, ἀκολουθῶς ἡ ἀποσύνθεσις ἐξακολουθεῖ, καὶ τὰ ὕδατα σύρρυστι τὰ ἄμμώδη μόρια, συμβαίνει λοιπὸν ὥστε τὸ ἀφίνει τοιοῦτοτρόπως χωρισμένα τὰ διάφορα στερεὰ τμήματα. Τότε ὁ ὀφθαλμὸς δὲν βλέπει πλέον σχισμάδας, ἀλλὰ κίονας χωριζομένους δι' ἀποστάσεις κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥτιον εὐρείων καὶ ἡ φαντασία ἐκπληττεται ἐπὶ τῇ τόλμῃ τῶν αἰτιομάτων τούτων ὧν μόνη ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ παρατήρησις δύναται νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον.

Ἡ λίμνη Κολβὴν δὲν εἶναι μόνον ἀξιοσημειώτως διὰ τὴν ζωγραφικὴν θίαν τῶν ἐκ γρανίτου κιονοστοιχιῶν τῆς, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν βιομηχανικὴν ἔποψιν, διὰ τὴν ωραιότητα τοῦ ἐξωρυττομένου ἐν αὐτῇ ἱσπίδος. Ὁ ἱσπίς οὗτος λίθος ἐξεργαζόμενος ἐπιτοπίως, εἶναι ἐμπορίου σημαντικὸν ἀντικείμενον. Κατασκευάζουσιν ἐξ αὐτοῦ ἀγγεῖα, κύπελλα, στήλας πολλάκις ἀρκετοῦ μεγέθους, τὰ ὁποία πέμπουσι μέχρι Πατροπόλεως.

ΟΔΗΝ.

Κατὰ τὸν περιβόητον ἱστορικὸν τῆς Δανιμαρκίας

ΜΕΛΑΝ.

Κατὰ διάσημόν τινα παράδοσιν, ἥτις ἐπιβεβαιεῖται ἀπὸ τε τοὺς ποιητὰς ὅλων τῶν λαῶν τῆς Ἀρκτου, ἀπὸ τὰ χρονικά των, ἀπὸ τὰ θεοπλάσματά των, καὶ ἀπὸ τοπικά τινα ἔθιμα, ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ σώζονται εἰσέτι, μανθάνομεν, ὅτι ἀνὴρ τις ὀνομαζόμενος Ὀδὴν (Oden) ἐβασίλευσε παλαιότερον εἰς τὴν Ἀρκτον· ὅτι ἐπέφερεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν μεγάλας μεταρρυθμίσεις κατὰ τε τὰ θρησκ. καὶ τὴν ὁρθοκρίαν, ὅτι ἀπέκτισε μεγάλην δύναμιν,

καὶ ὅτι τῷ ἀπεδόθησαν θαῖαι τιμαὶ μετὰ θάνατον. Τὰ κατορθώματα ταῦτα δὲν δύνανται νὰ ᾔναι ἀναντίρρητα· ἐπομένως καὶ ἡ καταγωγὴ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, καὶ ὁ τόπος, ὅθεν ἐξῆλθε, καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἐξῆλθε, ὡς καὶ ἄλλαι τινὲς περιστάσεις τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου του, εἶναι ἀντικείμενα ἀδέβδεια καὶ αἱ ἀκριβέσταται ἱστορικά ἐρευναὶ ἀποδεικνύουσι μόνον τὴν ἀγνοίαν μας. Αἱ περὶ τούτου μᾶλλον ἀξιώπιστοι μαρτυρίαι περιέχονται εἰς τὰ πονήματα τοῦ Σπορβῶν, ἀρχαίου τινὸς ἱστορικοῦ τῆς Νορβηγίας, καὶ εἰς τὰ ὑπομνήματα, τὰ ὁποία ὁ Τορφάκος περιέβαλεν εἰς τὰς διηγήσεις του.

Ἡ ῥωμαϊκὴ Δημοκρατία ἤγγιζεν ἤδη εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης· καὶ τῆς δυνάμεώς της, καὶ δὲν ὑπῆρχε οὐδὲν μέρος τοῦ γνωστοῦ κόσμου, τὸ ὅποιον δὲν ἀνεγνώριζε τὴν κυριαρχίαν της, ὅτε συμβέηκός τι διηγείρεν εἰς αὐτὴν ἐχθροὺς μέχρι τῶν ἐνδοτῶν πασῶν τῆς Σκυθίας, καὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ. Ὁ Μιθριδάτης, φεύγων, συνεπέσυρε καὶ τὸν Πομπήιον εἰς τὰς ἐρήμους. Ὁ βασιλεὺς οὗτος τοῦ Εὐξείνου, ἐξήτει ἐκεῖ ἄστυον καὶ νέα μέσα ἐκδικήσεως· ἤλπιζε νὰ ὀπλίσῃ ἐναντίον τῆς φιλοδόξου Ῥώμης ὅλους τοὺς γεινιάζοντας βαρβάρους λαοὺς, τῶν ὁποίων ἡ Ῥώμη ἠπειλεῖ τὴν ἐλευθερίαν. Ἐπέτυχε κατ' ἀρχὰς τοῦ σκοποῦ του, ἀλλ' οἱ λαοὶ οὗτοι, σύμμαχοι ὀλίγον πιστοί, στρατιῶται κακῶς ὠπλισμένοι καὶ ἀγύμναστοι, ἠναγκάσθησαν νὰ υποχωρήσωσιν εἰς τὸν Πομπήιον· ὁ Ὀδὴν ἦτον, λέγουν, εἰς ἐξ ἐκείνων. Διωκόντων τῶν Ῥωμαίων τοὺς ἡττηθέντας βαρβάρους, ὁ Ὀδὴν ἠναγκάσθη νὰ ὑπεκφυγῇ τοὺς ἐχθροὺς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπῆγε νὰ ἀνεύρῃ εἰς χώρας ἀγνωστούς, μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν του, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν δὲν εὗρεκε πλέον εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα. Τὸ ἀληθὲς ὄνομά του, ἦτον Φρίγ, ἦν δὲ υἱὸς τοῦ Φριδύλου. Ἐλαβε μετὰ ταῦτα τὸ ὄνομα τοῦ Ὀδὴν, ἀνωτάτου Θεοῦ τῶν Σκυθῶν, εἴτε, διότι συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ νομισθῇ ὡς ἄνθρωπος ἐμπνευσμένος παρὰ Θεοῦ, εἴτε, διότι ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἱερεὺς, ἢ ὁ ἀρχηγὸς τῆς εἰς τὸν Θεὸν Ὀδὴν ἀποδιδωμένης λατρείας. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι πολλὰ ἔθνη, ἀπέδιδον εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς των τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὃν ὑπῆρέτουν. Ὁ Φρίγ ὑπείκων εἰς τοὺς φιλοδόξους σκοποὺς του, ἐσπετερίσθη ὄνομα συντελεσικὸν καὶ δυνάμενον νὰ διεγείρῃ τὸ πάθος τῶν λαῶν, οὗς ἤθελε νὰ ὑποτάξῃ· ὁ Ὀδὴν ἐκυβέρνα, λέγουν, τοὺς Ἄσας, ἔθνος Σκυθικὸν, οὗ ἡ χώρα πρέπει νὰ ἐκεῖτο μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Κασπίας Θαλάσσης, ἢ πρωτεύουσα πόλις των ἦτον ἡ Ἀσχαρῆ. Ἡ λατρεία, ἣν ἀπέδιδον εἰς τὸ ἀνώτατον Ὄν, ἐξομνεῖτο παρ' ὅλων τῶν γειννιάζοντων ἐθνῶν· καὶ ὁ Ὀδὴν, ὡς ἀρχηγὸς, ἐνήργει τὰς ἱερὰς τελετὰς, βοηθούμενος ἀπὸ δώδεκα ἄλλους ἀρχιερεῖς, ἐν εἰδῇ Δρυιδῶν, οἵτινες ἐνήργουν καὶ τὰ τῆς δικαιοσύνης· ὁ Ὀδὴν ἐνώσας ὑπὸ τὴν σημαίαν του τὴν νεολαίαν τῶν πλησιοχώρων λαῶν, ἐκίνησε πρὸς τὰ μέρη τῆς Ἀρκτου καὶ τὰ δυτικὰ τῆς Εὐρώπης, ὑποτάσσων, ὡς λέγουν, ὅλα τὰ ἔθνη, τὰ ὁποία ἀπῆλθον εἰς τὸν δρόμον του, καὶ ἀφίγων εἰς αὐτὰ τοὺς υἱοὺς του νὰ τὰ ἐξουσιάζωσι καὶ νὰ τὰ διακρίωσι. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Σαβλαμὴ ἔλαβε τὴν Ῥωσσίαν, ὁ Βαλδίγ τὴν δυτικὴν Σαξωνίαν ἢ τὴν Βεστροφλίαν, ὁ Ζεγδέγ, τὴν ἀνατολικὴν Σαξωνίαν, καὶ ὁ Σίγγ τὴν Φραγκωνίαν. Αἱ πλείεσται τῶν βασιλικῶν οἰκογενειῶν τῆς Ἀρκτου κατὰγόμει· ἀπὸ τοὺς ἡγεμόνας τούτους· καὶ ὁ Ὅρσᾶ καὶ Ἀνγίστι, ἀρχηγοὶ τῶν Σαξῶνων τούτων, οἵτινες ὑπέταξαν τὴν Βρετανίαν κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα, συνηριθμοῦν τὸν Ὀδὴν ἢ Βοδὴν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν προπαιτέρων των.